HET DUISTERE GEHEIM VAN LILY

KIRSTY FERRY

Het duistere geheim van Lily

KIRSTY FERRY

Het duistere geheim van Lily
is een uitgave van
Choc Lit NL

Copyright © 2023 Choc Lit NL
Auteur: Kirsty Ferry
Oorspronkelijke titel: *Lily's Secret*
Vertaling: Roos Griffioen
Tekstredactie: Marieke Veringa
Illustraties & zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Omslagontwerp: Jen Minkman/Dutch Venture Publishing

Eerste uitgave juli 2023
NUR 343
ISBN 978-94-93265-52-3

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HEDEN

Hoofdstuk 1

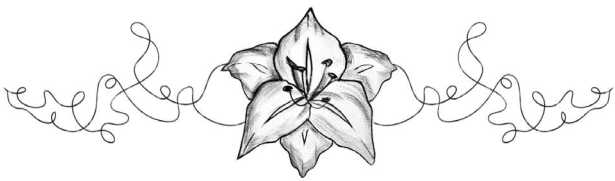

Cordelia Beaumont had er genoeg van. Ze had genoeg van de zomerhitte in Londen. Ze had genoeg van haar dodelijk saaie en eentonige uitzendbaan bij de receptie van een PR-firma, wat eigenlijk opwindend zou moeten zijn, maar het absoluut niet was, en vandaag had ze er schoon genoeg van dat Roland, haar bovenbuurman, haar onder aan de trap had gevonden en haar had verteld dat haar zeer geliefde flat in de mooie nieuwe wijk in Kentish Town onder water stond. Blijkbaar was er een waterleiding gebarsten in zijn badkamer, had de vloer het begeven en had het water een weg gevonden naar haar appartement.

Ze keek op naar het appartementengebouw en zuchtte inwendig, zelfs toen Roland haar geruststelde dat zijn verzekering wel over de brug zou komen. Het appartement dat ze huurde was van haar beste vriendin Merryn, die nu bij haar partner Kit Penhaligon woonde in een kleine cottage in Marazion, Cornwall. Kit was een kunstenaar en bezat een bedrijf in Marazion en hij gaf kunstworkshops. Het kunstcentrum waar Kit lesgaf, hoorde bij Pencradoc, zijn ouderlijk huis dat hij samen met zijn broer

had geërfd. Toen Kit en Merryns relatie serieuzer werd, hoefde Merryn niet lang na te denken en verhuisde ze en verhuurde ze haar flat aan Cordy, die er genoeg van had – alweer – om een kamer zo klein als een schoenendoos te huren in een gemeenschappelijke woning.

Cordy's hart lag bij acteren en ze had haar huis in Oxfordshire achtergelaten en was naar Londen gegaan, maar de banen lagen niet voor het oprapen. Met uitzendbaantjes, hoewel zo nu en dan enorm saai, verdiende ze in ieder geval wat geld.

Maar vandaag besefte Cordy dat ze nogal vaak overal genoeg van had. Ze dacht ook aan de stranden en heiden in Cornwall, de wind die vanuit de kust door haar haar blies en de achterkant van haar nek kietelde, het idee dat ze zich op ieder willekeurig moment in de zee kon laten vallen om doorweekt te worden door de zoute oceaan.

Het was iets waar ze nu enorm naar verlangde. Ze had eens geprobeerd te baden in de vijvers bij Hampstead Heath, maar het was nogal een uitdaging om er te komen en de metro die vol zat met warme, bezwete mensen op de weg naar huis had de kalmte die ze door deze ervaring had bereikt, plotsklaps doen verdwijnen.

Maar een strand.

In Cornwall.

Oh god.

Perfectie.

'Hoelang denk je dat het allemaal gaat duren om het te regelen? De overstroming? Mijn flat?'

'De schade-expert komt zo snel mogelijk. Hopelijk duurt het niet te lang.' Roland lachte naar haar, zijn ogen groot en hoopvol. Hij had er een hekel aan als iemand door hem van streek was.

'Goed. Oké.' Ze knikte. Wat kon ze anders doen? Het was

niet de schuld van Roland. 'Bedankt voor het regelen. Ik denk dat ik maar een logeeradresje moet zoeken voor een paar dagen. Ik moet wat dingen inpakken en ik zal je laten weten wanneer ik ga en waarnaartoe.' Ze wist diep vanbinnen dat ze al had besloten waar ze heen zou gaan. Ze zou als eerste het uitzendbureau bellen en de dag netjes uitwerken en ze zou kijken of ze vanavond bij haar vrienden Ash en Paul kon blijven. 'Ik denk dat ik vanavond bij mijn vrienden blijf, maar misschien neem ik even vakantie als dat nodig is.'

'Het spijt me zo,' zei Roland nogmaals. 'Als ik iets kan doen...'

'Nee, het maakt niet uit.' Ze glimlachte naar haar buurman en pakte haar telefoon. 'Kijk, ik ben er al mee bezig. Oh, hoi Ash!'

'Hallo Cordy! Hoe gaat het?' vroeg Ash en hij klonk verheugd om haar te horen. Ash en Paul woonden in Pimlico en ze vonden het altijd gezellig als ze zo nu en dan bleef slapen als ze in de buurt van West End was.

'Lieve Ash. Het kon beter. Ik wil je om een kleine gunst vragen.'

'Vraag maar raak. Maar ben je weer terug bij Toby? Want als je kaartjes kunt krijgen voor zijn laatste show zal ik de woorden 'omkoperij' of 'corruptie' totaal niet gebruiken.'

Cordy trok een gezicht. 'Nee. Toby en ik zijn uit elkaar, zoals je goed weet.' Ash en Paul hadden het geweldig én een beetje indrukwekkend gevonden toen ze met Toby Fowler was, haar meest recente ex, die een soort beroemdheid was op West End. De jongens hadden het maar niks gevonden toen ze uit elkaar gingen. Toby Fowler was erg goed in het 'kopen' van hun vriendschap en Ash en Paul, heerlijk als ze waren, hadden een zwak voor gratis kaartjes voor West End. 'Je moet aardig tegen hem doen, ook als er niks te krijgen valt.'

'Verdomme. Goed dan, het was te proberen.' Ash klonk een beetje teleurgesteld, maar ze wist dat hij het niet meende.

'Ik heb een plek nodig om te slapen, het is maar voor een paar nachten. Mijn flat is overstroomd. Alleen maar tot ik Merryn kan bellen om iets anders te regelen...'

Het was te proberen. Ze kon de frisse lucht en de *clotted cream* bijna proeven, zelfs als ze de komende dagen in de verzengende hitte van Londen doorbracht met Ash.

Matt Harker legde het laatste item in zijn auto: zijn ezel. Hij lag boven op de koffer en bedekte de uitgebreide collectie verftubes en materialen die hij er van tevoren in had gelegd. Kit en Coren vonden het altijd grappig dat hij een favoriete ezel had.

'We hebben er hier genoeg om te lenen!' had Kit hem de eerste keer dat hij de workshop gaf bij het Pencradoc Kunstcentrum op het hart gedrukt. 'Je hoeft echt niet je eigen ezel mee te sjouwen.'

Matt had gegrinnikt en zijn hoofd geschud. 'Kom op, je weet zelf ook wel dat je de juiste spullen nodig hebt om efficiënt te werken.'

'Nou... ja, maar toch!'

'We zullen het niet eens worden. En trouwens, ik bewijs je een dienst.'

'Ja, en dat stel ik zeer op prijs.'

Matt en Kit hadden samen gestudeerd aan de kunstacademie en omdat Kit en zijn broer Pencradoc hadden geërfd en er een kunstcentrum van hadden gemaakt, was Matt vanuit Newlyn naar het oude landgoed gekomen om er workshops en korte cursussen te geven.

Hij vond het prima om te doen, Pencradoc was prachtig en hij had zich er altijd erg thuis gevoeld, bijna alsof hij bij de familie hoorde.

Matt lachte in zichzelf toen hij de achterklep van de auto dichtdeed en zich klaarmaakte om naar Pencradoc te rijden. Het was misschien een soort werkvakantie voor hem, omdat zijn échte baan, volgens enkele van zijn oncreatieve vrienden, handvaardigheidsdocent was op een basisschool en het helpen bij het vak drama als er echt niemand anders beschikbaar was. Het was niet helemaal de toekomst die hij voor ogen had gehad als hij met zijn medestudenten tot diep in de nacht dronk en kletste en grandioze plannen maakte voor zijn toekomstige succesvolle galerijen. Maar het was een vaste baan, hij genoot ervan en het belangrijkste, hij kon ervan rondkomen.

Deze keer was hij een paar weken in de zomervakantie geboekt voor Pencradoc om korte cursussen en workshops te geven, wat betekende dat hij in een van de kleine gastverblijven zou logeren die op de zolder van grote huis gebouwd waren.

Hij kon zich geen betere manier bedenken om zijn tijd door te brengen voordat hij weer terug zou gaan naar het echte leven. Bovendien wilde hij toch helemaal niet meer aan Layla denken. Het was nu een paar maanden geleden sinds ze uit elkaar waren gegaan, maar het was hem nog niet gelukt om weg te gaan en de herinneringen helemaal los te laten, tot nu toe. Hij keek ernaar uit om gewoon even zichzelf te zijn en iets te doen waar hij van hield, zonder achterom te kijken.

Nee, hij was niet op zoek naar iets anders dan een fijne, ontspannende vakantie en wat tijd op een van zijn favoriete plekken.

'Alsjeblíííííeft!' Cordy kneep in de telefoon van de zaak alsof haar leven ervan afhing. 'Ik ben dakloos!'

'Dat ben je niet.' Merryns stem klonk lichtjes geamuseerd door Cordy's smeekbede. Typisch Merryn. 'Je hebt een kleine overstroming gehad, wat betekent dat je de komende tijd een vochtig onderkomen hebt, maar dat komt wel goed. En je zegt net dat je bij Ash en Paul slaapt die het heerlijk vinden dat je er bent. Je hebt die baan in de pr met al die beroemdheden. Waarom zou je hier überhaupt naartoe willen komen? Zo wanhopig zelfs, dat je genoegen neemt met een plekje op onze bank?' Merryn en Kit waren hun woning opnieuw aan het inrichten en aan het renoveren en het kleine vissershuisje in Marazion was blijkbaar één grote chaos. 'We hebben op het moment maar één kamer in gebruik en het kan zijn dat we de bank zelf nodig hebben op een gegeven moment!'

'Maar ik ben er klaar mee. Ik verveel me te pletter en–' Cordy verlaagde haar stem en bedekte haar mond met haar hand voor het geval iemand kon liplezen '– mijn baas is een domme koe.' Ze keek nerveus rond voor het geval haar baas inderdaad afluisterapparatuur had geplaatst in de receptieruimte. 'Én ik wil hier Toby echt niet tegenkomen. Hij is een klant!'

Eerlijk gezegd was ze blij dat die misleidende relatie voorbij was. Toby's ego groeide net zo hard als zijn bekendheid en ze had hem iets te vaak betrapt terwijl zijn ogen naar andere actrices afdwaalden die alles overhadden voor een rol in een musical.

Bovendien wist ze zeker dat er hier verborgen camera's hingen. Het PR-kantoor had een hoogwaardige clientèle, zeker hoger dan Toby Fowler, en er werd niets aan het toeval overgelaten. Voordat Cordy er werkte, had een groepje tieners het kantoor bestormd toen de leadzanger van de nieuwste indierockband in het gebouw was. Blijkbaar had de beveiliging er meteen bovenop gezeten.

Dát, dacht Cordy, zou een leuke dag zijn geweest.

Maar dit was geen leuke dag. Haar baas had gemopperd en gemompeld toen Cordy zei dat ze stopte, maar Cordy had in ieder geval gezegd dat ze de week zou uitwerken. Ze had ook kunnen besluiten om gewoon niet meer te komen opdagen.

Ze probeerde het nog een laatste keer bij Merryn. 'Ik heb maandag geen baan.' Ze probeerde de juiste hoeveelheid treurnis in haar stem te leggen.

'Je werkt voor een uitzendbureau. Dat heet flexibiliteit. Het spijt me van Toby.'

'Het spijt mij niet. Maar is er geen werk bij Pencradoc dat ik kan doen? Alsjeblieft? Luister, ik moet hier gewoon weg. Ik meen het.'

'Je houdt van Londen. Je houdt van je leven. Misschien houd je niet van Toby...'

'Dat doe ik ook en dat laatste doe ik inderdaad niet. Maar ik zal eerlijk zijn. Het is zomer en het is verschrikkelijk heet en we zitten midden in een hittegolf. Ik heb frisse zeelucht nodig en water om in te pootjebaden.'

Merryn lachte en gaf, goedgeluimd als ze was, uiteindelijk toe. 'Prima, goed dan. Om heel eerlijk te zijn, we zouden wel wat hulp kunnen gebruiken in de Tower Theesalon. Er komt een grote tentoonstelling aan over de actrice Lily Valentine. Op tien augustus in 1895 hield ze hier een uitvoering voor de kinderen van Pencradoc en we hebben een paar rondleidingen geboekt om dat te vieren, maar het gaat niet zo goed met Sorcha momenteel. Ken je Sorcha nog? Die de theesalon runt? Nou ja, zij heeft een operatie gehad en ze moet nog een paar weken platliggen. Haar nichtje Steph en haar vriendje helpen nu, maar we moeten om beurten bijspringen en af en toe moeten we de salon zelfs sluiten, wat natuurlijk niet fijn is. Hoe dan ook, zoals ik zei, we bouwen

de tentoonstelling over Lily Valentine een beetje uit. Bij Wheal Mount staat Ruan Teague deze zomer centraal, dus we willen qua schilderijen niet met hen concurreren en mijn bronnen vertellen me dat er in jouw wereld ook een soort Lily Valentine opleving is, klopt dat? Nou, daar maken we dus gebruik van. Geef Coren maar de schuld, hij is de mastermind hierachter.'

'Ja, ze gaan de musical The Black Rose opnieuw produceren, Lily's meest bekende rol was Rosalee het zigeunermeisje en ik heb enorm veel over haar gelezen. Ze is zó interessant. Zie je, het lot heeft gewoon bestemd dat ik op Pencradoc moet zijn nu jullie je met haar leven bezighouden. Maar oooh, laten we het over Ruan Teague hebben.' Cordy glimlachte. Ruan Teague was een beroemd kunstenaar die in de tachtiger jaren van de vorige eeuw verliefd was geworden, heel schandalig, op Zennor, gravin van Trecarrow. De Pencradoc-familie had zowel Pencradoc als Wheal Mount in hun bezit en de twee woningen werkten nu heel goed samen als kunstcentra. Merryn sprak altijd vol lof over Sybill Helyer, de manager van Wheal Mount, en iedereen leek goed met haar op te kunnen schieten. Cordy had haar een paar keer ontmoet en had haar ook gemogen.

'Ja, Ruan Teague. Maar hij was er niet toen Lily hier kwam. Ik geloof dat hij en Zennor op hun huwelijksreis waren. Samen met vier van hun kinderen. Toen ze zich hier settelden, kregen ze nog meer kinderen.' Merryn klonk geamuseerd. 'Blijkbaar was het een kleine huwelijksvoltrekking, maar het was ze in ieder geval gelukt. Lady Elsie, de dochter van de gravin en haar eerste man, was het bruidsmeisje.'

Cordy smoorde een lach. 'Bijzonder. Oké, ik denk dat ik wel in staat ben om te werken in een theesalon. Ik vind het prima, het zal vast leuk worden. Wanneer kan ik beginnen? Wel zielig voor Sorcha, natuurlijk!'

'Het was haar blindedarm. Het gaat nu goed met haar, maar ze is dus nog een paar weken afwezig. Kun je op maandag beginnen? En dan in het weekend hier komen? En nog belangrijker, kunnen Ash en Paul het verdragen om je te laten gaan?'

'Ik denk van niet, maar ik zal het goed met ze maken. Ik neem vanavond wat gin mee, daar worden ze vast heel blij van.'

'Geweldig. We zijn bijna klaar met het renoveren van de oude molen die we gaan veranderen in een gastenverblijf, dus de volgende keer dat je hier komt, kun je daar slapen als je dichter bij het water wil zijn. Weet je nog hoe erg het daar was aan de binnenkant? Je zal het niet meer herkennen. Het is bijna klaar, maar er is iets met de vloer. We wachten nog op een paar reparaties en dan is het klaar. Vind je het tot die tijd goed om op Pencradoc te slapen? Dan kun je een van de kamers op zolder krijgen voor een paar weken, tot je flat weer in orde is.'

'Dus ik krijg niet de kamer van Rose? Balen.'

'Dat meen je niet serieus. Je bent doodsbang in die kamer!'

'Dat is waar.' Cordy grinnikte. Rose was een gravin geweest, een jonge vrouw uit de negentiende eeuw die een prachtige Gotische tuin had gecreëerd en was daarna onder verdachte omstandigheden overleden. Cordy had een hekel aan Roses oude kamer. Ze was ervan overtuigd dat de geest van het meisje haar zou achtervolgen, ook al had Merryn haar vaak verteld dat Rose nooit zoiets zou doen.

'Wees maar blij dat je in een van de kamers op zolder mag slapen,' ging Merryn verder, nog steeds geamuseerd. 'Je had een luxere kamer kunnen krijgen, maar die bewaren we liever voor echte gasten. Onderbreek me niet, ik plaag je maar! Serieus, als er hier mensen zijn die een cursus volgen of bij ons werken voor een langere periode, slapen ze altijd in de kamers op zolder. Ik kom vaak genoeg op Pencradoc, dus we zullen elkaar genoeg zien.'

'Ik ben zeker blij met een zolderkamer, ik ben tenslotte een arme kunstenaar. En het is zeker helemaal oké. Ik kijk er enorm naar uit!'

'Geweldig.' Merryns stem klonk warm. 'Laat me maar weten hoe laat je komt, dan zien we je zondag.'

'Hopelijk wel.'

Cordy kon echt niet wachten.

1895

'Ik denk echt niet dat het een probleem zal zijn,' zei Lady Elsie Pencradoc vorstelijk. Elsie Pencradoc was, zoals Alys wist, heel goed in het vervullen van haar rol als hoofd van Pencradoc terwijl haar moeder en stiefvader, Alys' nicht Zennor en haar echtgenoot Ruan Teague, op huwelijksreis waren. De entourage op de huwelijksreis bestond uit Elsies jongere broers en zussen, wat uitermate aanmatigend was voor de meer welgevoeglijke dames van de sociale kringen, maar compleet normaal voor de achtjarige Lady Elsie, ondanks het feit dat haar jongere broer zeven jaar was en Zennor en Ruan nog maar drie maanden getrouwd waren. 'Het is totaal geen probleem. Iedereen kan hier blijven.'

Elsie liep nonchalant wapperend met haar handen de trap op terwijl Alys, de nieuwe gravin van Trecarrow, naar haar keek en er bijna een glimlach door haar quasi-serieuze blik brak. 'En waar stel je voor dat we ze onderbrengen?'

Elsie staarde haar aan alsof ze niet goed was. 'Nou, dat spreekt natuurlijk voor zich, tante Alys. Ik en mijn nichtjes slapen op de kinderkamers en jij en oom Jago mogen de slaapkamer van

moeder en stiefvader gebruiken.'

'Dat denk ik niet, Elsie.' Alys ging met haar vingers door het donkere, krullende haar van het kind. 'Ik weet zeker dat oom Jago en ik een van de andere slaapkamers kunnen gebruiken. Het is al erg genoeg dat we hier moeten logeren nu je moeder en stiefvader niet thuis zijn, zonder hun slaapkamer over te nemen. En wat als het werk op Wheal Mount langer duurt dan verwacht? Er was nogal wat waterschade aan de houten vloer, weet je. Maar oom Jago is er zeker van dat het geen probleem is als we hier logeren. Hij heeft, uit beleefdheid natuurlijk, een brief geschreven aan je moeder om de situatie uit te leggen–'

'– maar omdat Pencradoc eigenlijk oom Jago's huis is, mogen jullie blijven. Dat weet ik maar al te goed,' fronste Elsie. 'Wij wonen hier omdat jullie liever op Wheal Mount wonen, wat óók oom Jago's huis is.'

'Het is het huis van de graaf van Trecarrow,' berispte Alys haar. 'En momenteel is de graaf jouw oom Jago. Als een van onze dochters een zoon krijgt, wordt hij de graaf. Als dat niet het geval is en jij krijgt een zoon, dan zal híj de graaf worden. We kunnen de toekomst echt niet voorspellen, los van het feit dat we hier voorlopig met z'n allen zullen wonen.' Ze trok een gezicht en keek naar het grote portret van Jago's halfbroer, Ellory, die de vorige graaf was geweest. En die, wist Alys, de manier waarop de titel en het vastgoed over was gegaan, gehaat had. De broers waren nooit hecht geweest met elkaar.

'Hoe dan ook,' ging Alys verder terwijl ze van de voorgaande graaf liefhebbend naar het kleine meisje keek. 'Als er niet een paar kleine meisjes verstoppertje hadden gespeeld bij de waterkering op Wheal Mount en per ongeluk de sluis naar de rivier hadden opengedaan, zouden we nu niet in deze situatie verkeren, of wel?'

Elsie had het fatsoen om beschaamd te kijken. Het

noodlottige spelletje was haar idee geweest. 'Ik wist niet precies hoe snel het water zou gaan en hoeveel water er zou komen. Het spijt me echt.'

'Dat weet ik. En er zijn geen belangrijke dingen kapotgegaan, dus we worden er nu niet meer boos om, toch?'

Elsie schudde haar hoofd. Ze had het, zoals Alys wist, echt niet plezierig gevonden dat ze zo luidruchtig op haar kop had gekregen van oom Jago, die bijna nooit zijn geduld verloor. Maar als dat wel het geval was, was het een zeer confronterende ervaring voor de persoon die zijn bui moest ondergaan.

'Boos? Wie wordt er boos?'

Alys draaide naar de deur en zag Jago naar binnen komen met hun kleinste dochter Nancy op zijn schouders.

Alys lachte. 'Niemand is boos. Elsie en ik zijn aan het bedenken wie er waar moet slapen.'

'Nou, denk je dat je nog twee extra mensen aan dat groepje kunt toevoegen? Jago zakte op zijn knieën, waarna Nancy van zijn schouders gleed en wegrende, nadat ze een natte kus op haar papa's voorhoofd had gegeven. 'Herinner je je de brief nog die ik van mijn oude vriend Edwin Griffiths heb ontvangen? Hij heeft nog een brief gestuurd, als antwoord op mijn brief.' Hij keek naar de brief die hij uit zijn binnenzak haalde en lachte een beetje. 'Toen hij vocht in de burgeroorlog in Pahang was correspondentie met mij niet zijn eerste prioriteit. Maar hij is ongeschikt verklaard voor het leger en is een hele tijd in Frankrijk geweest om te herstellen. Nu lijkt het alsof hij de verloren tijd wil inhalen.'

'Oh, wat jammer, hij wilde ons komen bezoeken op Wheal Mount zeker?'

Jago wierp een geamuseerde blik op Elsie. 'Dat klopt, maar hij vindt het prima om hiernaartoe te komen. Tenminste als madam

hier het goedkeurt? En nog beter, hij wil zijn nieuwe bruid meenemen en ik zou het erg fijn vinden om haar te ontmoeten.'

Elsie bloosde, maar ging meteen een beetje rechtop staan. 'Natuurlijk zal ik het goedkeuren,' zei ze. 'We spraken tenslotte alleen maar over de kamers, toch tante Alys?'

'Dat deden we,' knikte Alys serieus. 'En wat, als ik het mag vragen, is de naam van de nieuwe bruid? Ik geloof niet dat hij dat eerder heeft verteld.'

'Zijn nieuwe bruid,' zei Jago, en zijn ogen twinkelden terwijl hij zijn blik expres van Elsie afwendde, 'heet Lily Valentine.'

Alys keek geamuseerd naar Elsie, wier mond letterlijk openviel en wier ogen zo groot werden als schoteltjes.

'Lily Valentine?' De naam was een gefluister, bijna eerbiedig. 'Lily Valentine van de opera in Parijs? Het spijt me, ik bedoel natuurlijk het Théâtre National de l'Opéra. Oh hemel! Ik moet mama schrijven. Ik moet het mijn beste vrienden vertellen...' Lily Valentine was Elsies heldin. Ze was een ster op het podium en speelde allerlei soorten karakters, waarvan sommige, dacht Alys wrang, niet helemaal geschikt waren voor een achtjarig meisje. Maar Lily was onlangs in Parijs geweest zoals Elsie had gezegd en het kleine meisje had al een paar jaar foto's en krantenknipsels verzameld en ze allemaal zorgvuldig in haar plakboek geplakt.

'Niet zo snel, Madam Elsie.' Alys hoorde aan Jago's stem dat hij serieus probeerde te klinken. 'Edwin zegt dat ze hier op vakantie zijn en dat ze rust en stilte willen. Lily verkeert momenteel in een... bijzondere conditie.' Hij keek snel naar Alys die bedeesd naar beneden keek om haar lach te verbergen. Ze wist heel goed wat dat betekende. En Elsie zou het ook weten, want ze had genoeg kleine broertjes en zusjes. Bovendien vroeg Alys zich af of deze nieuwe bruid misschien wat haastig was getrouwd met Edwin?

'Ze willen geen toestanden,' zei Jago. 'En met toestanden bedoelen we ook jou, Lady Elsie Pencradoc. Ik weet hoezeer je juffrouw Valentine bewondert, maar je moet rekening met haar houden.'

'Zal ze mijn foto's willen zien? Mijn plakboek misschien?' Elsie luisterde totaal niet.

'Ik denk dat ze die wel wil zien. Maar misschien niet meteen, ja?'

Elsie knikte. 'Maar ik heb een heel mooie verzameling en misschien wil ze model voor me gaan zitten voor een portret?' Elsie was een behoorlijk goede kunstenares voor haar leeftijd. Mensen die haar niet kenden, zouden kunnen zeggen dat haar stiefvader, Ruan Teague, die zelf een behoorlijk beroemde kunstenaar was, het haar goed had geleerd. Anderen, zoals Alys en Jago, dachten dat ze het talent geërfd had, maar wie waren zij om dat hardop te zeggen buiten de muren van Pencradoc?

'Misschien doet ze dat wel. Maar je moet respect tonen voor hun privacy. Trouwens, ik heb een idee.' Jago stak een vinger op en wees in de richting van de voordeur. 'Ik denk dat het voor iedereen het beste is als Edwin en Lily in het molenaarshuis logeren. Vind je dat een goed idee, Alys?'

Alys knikte. 'Ja.' Ze keek expres niet naar het kleine kind naast haar. Ze had het idee dat er wel eens stoom uit haar oren zou kunnen komen nu haar kans om dicht bij Lily te zijn verkeken was. Maar ze wist dat Edwin geleden had in de oorlog en nu een ooglapje droeg, naast zijn verwondingen aan de linkerkant van zijn lichaam. Het idee dat de arme man geen rust zou krijgen door de enthousiaste Elsie, terwijl hij hier kwam voor zijn rust en om voor zijn net zwangere bruid te zorgen, leek haar niet goed.

'Ik vind het nogal oneerlijk!'

Elsies stem was scherp en Jago gaf haar een waarschuwende

blik. 'Waarom is het oneerlijk?'

De waarschuwende blik had niet geholpen. 'Omdat ik ze nóóit zal zien. Nooit. Niet als ze helemaal in het molenaarshuis zitten!' Ze stampte bijna met haar voeten, maar herinnerde zich waarschijnlijk net op tijd dat dat niet erg damesachtig was.

'Ik weet bijna zeker dat je ze wel zult zien. Maar op deze manier hebben ze nog wel wat privacy.' Jago kneep zachtjes in haar neus. 'Ze willen niet hun hele vakantie voor een klein meisje zorgen, of wel? Nou, waarom ga je niet je foto's en je plakboek zoeken om te kijken of alles netjes is voor als ze hier aankomen?' Hij keek naar Alys. 'Zal ik terugschrijven en zeggen dat ze zich zo snel mogelijk bij ons moeten melden?'

'Ja. Ja, dat is een goed idee.' Ze keek even naar haar nichtje. 'Zo snel mogelijk, eigenlijk. Anders denk ik echt dat Elsie explodeert. En ik weet niet hoe ik dát aan haar moeder uit zou moeten leggen.'

HEDEN

Hoofdstuk 2

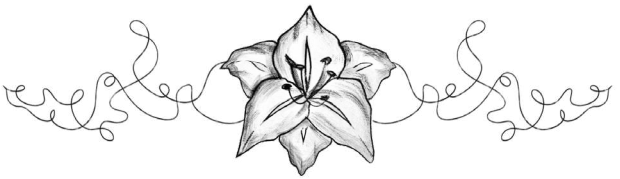

'Matt! Goed om je te zien.' Kit zwaaide naar hem vanaf de oprijlaan, met de handvatten van een kruiwagen in zijn handen.

Matt grinnikte naar hem terwijl hij uit de auto stapte. 'Zijn we aan het differentiëren?' De twee mannen gaven elkaar een hand en Kit gaf Matt een klop op zijn schouder.

'Ik ben een beetje aan het helpen. Heb je de nieuwe beelden op de route gezien? We moesten wat begroeiing weghalen om plaats te maken voor het theater aan het einde van de route.'

'Hoe had ik de sculpturen kunnen zien? Ik ben al weken niet geweest,' plaagde Matt.

'Je leest toch het nieuws? Je hebt de mediastorm over de tentoonstelling van Lily Valentine vast niet gemist.

'Nee, díé heb gezien,' lachte Matt. 'Dus het is iets om die tentoonstelling compleet te maken?'

'Ja. Het theater, nou ja het is meer een vintage podium, eigenlijk, staat in de rozentuin. Het idee is dat kinderen zich kunnen verkleden en op het podium kunnen staan als ze dat willen. Er staan wat borden van de dames die hier speelden in de tijd dat

Lily hier op bezoek was en je hebt waarschijnlijk die geweldige foto van hen gezien in de promotiematerialen, helemaal opgetut om mee te doen aan een uitvoering. Het lijkt alsof ze in de Rozentuin zijn geweest als je naar de achtergrond kijkt, dus het past wel. Ze hadden een podium gemaakt en op de foto ziet het eruit alsof het is aangekleed voor iets bijzonders. We hebben de foto uitvergroot en op de borden geplakt.'

'Oh ja, dat is een geweldige foto! Ik dacht al dat het er bekend uitzag. Ik herkende het podium. Met de bloemen eromheen? De lelies? En de klimop die er helemaal overheen hangt?'

'Ken je die?' Kit keek hem nieuwsgierig aan. 'Je kunt de vloer zien en er hangen gordijnen achter de kinderen, met een paar rekwisieten die ervoor staan. Een boomstam en een stoel. Het lijkt alsof ze op een houten vloer staan, maar je kunt het pad dat naar de nagemaakte ruïne leidt door een kier in het gordijn zien. Er zijn niet veel bloemen, maar we weten niet wat er achter de gordijnen is. Dus je weet maar nooit.'

'Echt?' Matt fronste. Hij wist zeker dat hij de bloemen had gezien. 'Dan moet het een andere foto zijn geweest.'

'Dat is de enige die we hebben.' Kit keek nog steeds een beetje nieuwsgierig naar Matt.

'Oh. Nou ja. Misschien heb ik soortgelijke dingen gezien van andere oude huizen in mijn research voor school. Het maakt niet uit.' Hij haalde zijn schouders op. Het maakte ook echt niet uit. Op zijn school hadden ze een keer een Edwardiaans variété uitgevoerd. Hij had daarvoor heel veel research moeten doen. Misschien was het daarvan. 'Hoe dan ook, het is een geweldige foto.' Hij grinnikte naar Kit. 'Ik kijk ernaar uit om de dames wat duidelijker te zien op de uitvergrote versie!'

De meisjes die hij bedoelde waren de kinderen van Kits verre familielid uit de negentiende eeuw. Jago, de graaf van Trecarrow

en zijn vrouw Alys, wiens officiële residentie Wheal Mount was. Clara Bronnen, Mabel Gwenna, Lucy Ebrel and Nancy Verran waren regelmatige bezoeksters op Pencradoc en waren er min of meer opgegroeid met hun nichtje Elsie. Het was duidelijk dat de meisjes ervan hadden genoten om zich te verkleden, zoals Corens vriendin Sybill had ontdekt in de oude collectie van spullen op de zolder van Wheal Mount.

Hoe dan ook, Elsie was een heel creatief klein meisje geweest en als de zwart-wit foto uit het krantenartikel ook maar iets van de realiteit bezat, was het duidelijk dat ze ervan genoot om verantwoordelijk te zijn voor de kleintjes. Ze stond in het midden, met maar een paar maanden verschil was ze de oudste en ze was omringd door de anderen, stijfjes in de houding en recht in de camera kijkend. Iemand met een scherp oog had misschien kunnen zien dat Elsie op een kistje stond en haar lange jurk erover heen gedrapeerd had om haar iets langer te doen lijken. Het was een foto waar Matt om had gelachen en hij keek ernaar uit om hem eens beter te bekijken.

'Kom met me mee,' zei Kit. 'Dan kun je me helpen dit bij de composthoop te gooien en dan gaan we terug via de Rozentuin zodat je alles kunt zien. Sorry van Layla, trouwens. Hoe gaat het?'

'Het gaat eigenlijk heel goed, dank je. Het is een opluchting om niet iedere avond thuis te komen waar er zo'n typische sfeer hangt, om eerlijk te zijn. En naar de Rozentuin via de composthoop klinkt prima.'

Matt liep gelijk op met Kit terwijl hij dingen aanwees die veranderd waren sinds Matts laatste bezoek en ze praatten over de plannen die hij, Merryn en Coren hadden voor het Kunstcentrum. Pencradoc was zowel een uiting van passie als een werk in uitvoering en iedere keer als Matt kwam, waren er weer kleine dingen veranderd.

Er lag, zo zag hij, het begin van een grindpad, slingerend door de bosrijke omgeving in de richting van de Tower Theesalon; hij nam aan om te voorkomen dat er te veel modderschoenen het gebouw binnen zouden treden. De theesalon was een oude *folly* en op de bovenste verdieping was een tijdelijke exhibitie geïnstalleerd. Enkele muurtekeningen uit de negentiende eeuw door gravin Rose, gemaakt toen ze een kind was, werden liefdevol beschermd achter doorzichtige wanden en iedereen die hier kwam verbaasde zich erover.

'We zijn het molenaarshuis ook aan het renoveren,' vertelde Kit, 'maar we hebben wat problemen met de vloer in een van de kamers. Maar het is bijna klaar.'

Net zoals de snelgroeiende planten langs de paden, waren er nieuwe planten in de bloembedden in de formele tuin, die zo veel mogelijk het origineel nabootsten en ook nu klaterde er een fontein in het midden ervan. Hij wist dat hier oorspronkelijk een fontein had gestaan, maar de modernere variant die er nu stond was ontworpen op een meer eigentijdse manier, zodat het beter paste bij de Beeldenroute over het landgoed.

Hier en daar stonden informatiebordjes die iets vertelden over de historie van Pencradoc en volgens Kit hadden ze ook mooie plattegronden laten drukken om de bezoekers over het terrein te leiden.

'We hebben ook rekening gehouden met ruimte voor een tweedehands boekwinkel en een cadeauwinkeltje in de portierswoning,' zei Kit. 'Niet al te commercieel, want we willen de sfeer van deze plek niet bederven, maar Merryn heeft enkele enquêtes uitgezet bij de bezoekers en veel kwamen terug met deze antwoorden.'

'Nou, je zet deze plek zeker op de kaart.' Matt grinnikte en keek naar een beeld dat onder een boom stond, in de stijl van

Henry Moore. 'Het is geweldig. En nogmaals bedankt dat ik mocht komen.'

'Geen probleem. Jouw lessen hebben de beste feedback.' Kit keek met een schuin oog naar hem en knipoogde plagerig. 'Zelfs beter dan de mijne. Sommige dan.'

'Ik vraag me af waarom dat is.' Matt lachte om de ironie ervan.

'Omdat jij vrijgezel bent en ik niet. Ze denken nog steeds dat ze een kans bij je hebben.'

'En Merryn zou iedereen vermoorden die met je probeerde te flirten?' Het was Matts beurt om te plagen.

'Niet echt. Maar ze zou hen wel heel duidelijk maken wat hun plaats was.' Kit lachte en dacht blijkbaar aan een dergelijke situatie.

'Ze zouden achteraan in de rij moeten aansluiten, denk ik zo. Hoe gaat het met Lowenna?' Lowenna was Kits assistent in zijn galerij met winkel in Marazion. Ze was smoorverliefd geweest op Coren, en toen op Kit, waarna ze zich realiseerde dat ze gewoon pech had. Kit en Coren waren niet naïef. Ze wisten dat ze vooral gek was op Pencradoc in plaats van op de Penhaligon broers.

'Lowenna is Lowenna. Ze is een goede vriendin. Heel onschuldig. Maar zij weet wel precies waar ze staat met Merryn. Ze kunnen het nu goed met elkaar vinden.' Kit lachte en schudde zijn hoofd. 'Beter dan in het begin, in ieder geval. Kijk, we zijn er. Hier is de composthoop en om de hoek is het podium. Kom op. Maak je handen eens vies en help me eens even, dan kun we ons daarna bezighouden met de leuke dingen.'

'Geen probleem, meneer.' Matt grinnikte en trok aan een denkbeeldige pet op zijn hoofd, waarna ze de kruiwagen leegmaakten.

Cordy viel bijna uit de taxi, zo graag wilde ze de trappen van Pencradoc betreden en haar vriendin zien. 'Merryn!' riep ze en ze zwaaide fanatiek, terwijl Merryn zich de treden af haastte om haar te ontmoeten. De taxichauffeur was aan het sjouwen met haar koffers. Cordy nam altijd genoeg mee.

'Cordy! Eerlijk, ik ben boos op je!' Merryn omhelsde haar vriendin. 'Jij weet iemand wel te overvallen. Moest je nu echt eerst in een taxi gaan zitten voordat je me liet weten dat je zou komen? We hadden je op het station op kunnen halen. En wat als ik er niet was geweest?'

'Ik nam een gokje. En ik weet dat ik een dag te vroeg ben en dat het nog maar zaterdag is, maar toen het eenmaal in mijn hoofd zat, wilde ik hier snel naartoe. Wat kan ik zeggen? Ik ben impulsief. En Coren zou er sowieso zijn.' Ze haalde nonchalant haar schouders op. Wat was het probleem? Ze kende Coren. Ze had hem eerder ontmoet, hij woonde in een appartement op het terrein.

'Maar toch,' berispte Merryn haar. 'Wat als er niemand was?'

'Er zou altijd wel iemand in de buurt zijn. En anders zou ik gewoon op de trap hebben zitten wachten tot iemand van jullie me zou vinden. Je bent open voor publiek, is het niet? Je hébt personeel, lieverd, personéél.' Cordy zette haar beste Downton Abbey stem op. Ze was een figurant geweest in een van de bal-scènes. Ze had geen tekst, maar ze had moeten lachen naar een bediende en een glas van zijn zilveren dienblad moeten pakken. Ze vond de zwierige jurk die ze moest dragen geweldig, echt geweldig. Ze had Merryn de beelden steeds opnieuw laten bekijken en wees en riep verheugd naar het scherm, iedere keer dat ze op de achtergrond in beeld kwam.

'Hmm,' grinnikte Merryn. 'Luister, betaal je arme taxichauffeur en dan zal ik je naar je kamer brengen.'

'Oh! Ja. Ja, natuurlijk. Sorry.' Cordy lachte charmant naar de taxichauffeur en gaf hem een royale fooi. Toen keek ze om zich heen en hief haar armen in de lucht. 'God, wat heb jij toch een geluk.'

'Ik woon hier niet! Ik werk hier!' Merryn lachte en pakte de beautycase. 'Maar inderdaad. Het is prachtig. Kit en Coren hebben er echt hard aan gewerkt. En ik ben zo opgetogen over de Lily Valentine tentoonstelling.'

'Zij was een typische Gibson Girl, is het niet?' Cordy wapperde met haar hand om haar hoofd, om de gedetailleerde haarstijl na te bootsen van de 'It-girls' van de late negentiende eeuw.

'Ja. Een Tiller meisje, een lid van de Folies Bergère, een zangeres bij Paris Opera. Actrice, model, zangeres, danseres. De meeste meisjes bij dansles dromen van zo'n leven, denk je niet?'

'Dat deed ik inderdaad. En nog steeds. Maar op het moment kom ik niet verder dan de receptie bij die verdomde PR-bureaus.

'En hoe gaat het daarmee?' Er klonk plezier in Merryns stem. 'Heb je nog andere cliënten weten te strikken, of alleen die ene?'

'Alleen die ene. Er was niet genoeg ruimte voor twee ego's in die relatie. Ik moest verder met mijn leven.' Ze haalde weer haar schouders op.

'Ik zou niet willen zeggen dat je zo'n groot ego hebt,' zei Merryn verbaasd.

'Nee. Maar wie zegt dat ik mijn ego bedoelde? Je had Toby's ego en Toby's bekendheidsego. Plus het ego van het meisje van de rekwisieten die hij "hielp". Oh, en de assistente. En degene die hem zijn tekst gaf, want hij kon nooit onthouden wat hij moest zeggen.' Ze stopte even, halverwege de grote hal. 'En het ego van de derde violiste. Of misschien de tweede. Wacht, misschien allebei. Nou, ja. En– oh, kijk! Kijk toch eens naar Elsie. Kijk toch eens!'

Fladderend als altijd, huppelde Cordy over de tegelvloer en stopte recht voor de marmeren buste van Lady Elsie Pencradoc als jong meisje in de late negentiende eeuw. Ze had krullen die je eigenlijk achter haar oor zou willen steken, en een glimlach die zo ondeugend was dat je wel terug moest lachen. 'Hallo, schoonheid,' zei Cordy terwijl ze haar vingers over de gebeeldhouwde krullen liet gaan. 'Je bent echt prachtig.'

'Ja, hè? Je moet straks zeker even naar de Rozentuin gaan. Daar staat een klein theaterpodium en Elsies foto voor de tentoonstelling. Het lijkt alsof ze de hoofdrol had naast al haar neefjes en nichtjes. We hebben zo'n lieve foto van hen allemaal. Jij wordt waarschijnlijk helemaal wild op dat podium. We zullen je moeten tegenhouden als dat het geval is.'

Cordy lachte. 'Ik heb in maanden niet meer wild gedaan op een podium. Ik mis het. Hey, wat ik nog wilde vragen, ga je nog iets doen met toneel of zo bij de tentoonstelling van Lily? Misschien een toneelstuk dat zij ooit heeft gespeeld? Dan zou best cool zijn.'

Merryn schudde haar hoofd. 'Nee, hoewel het wel leuk zou zijn. We weten dat ze een scène uit een Midzomernachtsdroom heeft gespeeld en dat ze wat liedjes heeft gezongen, maar we hebben niets voorbereid.'

Cordy stond even stil, haar handen nog op Elsies wang. 'Wil je dat ik probeer om iets in elkaar te zetten voor je? Ik heb een ooit scriptschrijven gestudeerd en het zal heel leuk zijn om zoiets te doen. Ik was in de trein hiernaartoe aan het denken hoe ik er iets moois van zou kunnen maken. Ik vind het ook niet erg om het podium op te gaan. We zouden er echt iets voor het hele gezin van kunnen maken, aangezien er kleine meisjes meededen.'

'Dat zou briljant zijn. Maar dan wordt het misschien letterlijk die ene scène en die liedjes. Hoe dan ook, je mag het zeker doen.'

'Thanks. Ik kan wel een monoloog toevoegen, of zo... dat ik aan iedereen haar verhaal vertel... Ik denk dat het wel potentie heeft. Maar eerst moet ik nog meer onderzoek doen.'

'Veel succes daarmee.' Merryn lachte. 'Zover wij weten, verscheen ze ineens op het podium toen ze twintig was en kwam ze steeds hogerop. Niemand weet veel van haar van voor die tijd.'

'Dan doen we het met wat we weten en beginnen we daar. Uitstekend.' Cordy klapte in haar handen. 'Ik heb een project! En een nieuw zomerbaantje.' Ze grijnsde naar Merryn. 'Ik kan langer blijven als je wil... je weet wel, om te helpen?'

'Thanks. Misschien houden we je daaraan, laten we eerst eens kijken of Lily Valentine ons extra bezoekers brengt.'

'Top. Ik zal je eraan helpen herinneren.' Cordy knikte tevreden. Ze wees naar boven. 'Waar slaap ik? Wijs me maar in de juiste richting.'

'Op zolder. Aan de linkerkant. Sla linksaf en loop rechtdoor.'

'Schit-te-rend. Oh, laat de beautycase maar staan. Ik kom straks wel terug, ook voor de rest van mijn spullen. Het staat niemand in de weg. Ga maar doen wat je moet doen, ik red me prima. Ik weet hier wel de weg. Hoera voor overstromingen!' En ze ging naar boven, met twee treden tegelijk, terwijl haar koffer achter haar aan stuiterde.

1895

De koets hobbelde over de lange oprijlaan, passeerde de portierswoning en stopte voor het imposante grijze gebouw. Lily Valentine tuurde uit het raampje en zag een klein figuur boven aan de trap ijsberen. Ze waren een beetje vroeg en het was niet

verrassend dat er niet een groter welkomstcomité was. Om eerlijk te zijn, wilde ze helemaal geen groot ontvangstcomité.

Het opgewonden kleine figuurtje was, zag ze, een meisje van ongeveer acht jaar oud, haar donkere haar netjes gekamd en gekruld, met blauwe strikken net boven haar oren. Ze hield een boek strak tegen zich aan en vond het blijkbaar moeilijk om op één plek te blijven staan. Een hond sprong rond haar voeten op en neer, kwispelde furieus met zijn staart en keek liefdevol op naar het meisje. De hond leek van een gemengd ras te zijn en Lily trok haar wenkbrauwen geamuseerd omhoog. De hond had het korte lijf en de lange oren van een Spaniël, maar de snuit en het gezicht van een Labrador.

'Iémand is erg enthousiast,' zei ze. 'Ik weet niet wie nog blijer is, het meisje of de hond.'

'Een van hen wil je aandacht nog liever dan de ander,' antwoordde de man naast haar. 'Het kind, denk ik.' Edwin Griffiths knikte naar het raam toen het kind stokstijf stil stond boven aan de trap en ze ging in haar volle lengte rechtop staan, alsof ze zich opeens een bijzonder belangrijke etiquette-les herinnerde.

'Misschien.' Lily was zich ervan bewust dat het meisje naar de koets staarde, haar ogen rond en groot, compleet gefascineerd door de bezoekers. 'Edwin, dank je. Dank je dat je dit doet. Dat je me hier hebt gebracht.' Lily keek naar de man naast haar. Ze draaide de ring om de ringvinger van haar linkerhand. Het voelde nog steeds vreemd en de ring was erg, erg glinsterend.

'Niemand zal hier vragen stellen.' Hij lachte half, zijn goede oog marineblauw en heel even was er amusement in te zien. 'Ik ken de familie al een tijdje. Ze houden zich niet heel erg aan tradities. En het is de beste plek voor ons op dit moment.'

Lily knikte. 'Goed dan.' Ze haalde diep adem. 'Zullen we uitstappen?' Het was tijd, dat wist ze, om een beroep te doen op

al haar vaardigheden in drama. Ze was, voor alles, een nieuwe bruid. Het was een wervelende romance geweest, gespeeld tegen de achtergrond van de meest romantische stad van de wereld, uitgemond in een bruiloft met een speciale vergunning...

En ook al was dat niet helemaal de waarheid, ze wisten allebei dat die speciale vergunning nog steeds vers en ongebruikt was, maar ondanks dat moest ze zich gedragen en kijken als een nieuwe bruid.

Een nieuwe bruid met – oh god – een kind onderweg. Van de gedachte werd ze nog steeds misselijk, ook al voelde ze zich niet meer zo ziek als een maand geleden. Ze rekende in haar hoofd uit dat ze nog ongeveer vijf maanden had, minder dan een half jaar, waarin ze haar eigen persoon kon zijn.

Maar er was niet veel tijd om zich voor te bereiden, want het kleine meisje met het donkere haar rende de treden af in de richting van de koets en stond nu precies naast de deur.

'Zal ik haar wegsturen?' Edwins stem klonk geamuseerd.

'Nee, het lukt wel.'

Lily wilde de deur openmaken, maar Edwin legde zijn hand zachtjes op die van haar. 'De koetsier doet dat voor je.'

Lily voelde haar wangen warm worden. Ze was er zo aan gewend dat ze de dingen zelf deed dat het moeilijk was om te rekenen op enige hulp. Maar dat was wat ze nu moest doen. Ze had Edwin en alle hulp die hij haar kon bieden nodig.

'Ja. Natuurlijk.' Ze slikte en vouwde haar handen netjes in haar schoot terwijl haar hart wild in haar borst klopte.

Het volgende moment ging de deur open en stapte de koetsier naar de zijkant en maakt een kleine buiging.

'Juffrouw Valentine! Welkom! Welkom op Pencradoc!' Het kind maakte een overdreven kniebuiging en gaf Lily niet eens de tijd om uit de koets te klimmen. 'Biscuit heet u ook welkom.' Ze

wees naar de hond die netjes naast haar zat en vrolijk met zijn staart kwispelde.

'Oh! Oh, nou hartelijk bedankt.' Lily's acteervaardigheden schakelden in en ze lachte naar het meisje. 'En met wie heb ik het genoegen?'

'Lady Elsie Pencradoc.' Het kind maakte weer een kniebuiging. 'Of misschien moet ik u mevrouw Griffiths noemen?' Ze fronste. 'Ik ben niet geïnformeerd over hoe ik naar u moet verwijzen.'

'Wat zeg je ervan als je me gewoon Lily noemt? Ik kan me daar prima in vinden.'

'Mag ik?' Lady Elsie Pencradoc staarde haar een moment lang aan en kon haar vreugde nauwelijks onderdrukken. 'Dankjewel, Lily.'

Op dit moment verscheen Edwin achter Elsie. Hij leunde zwaar op zijn wandelstok – Lily wist dat de lange reis hem geen goed had gedaan –, lachte over Elsies hoofd naar haar en schraapte zachtjes zijn keel zodat ze zich naar hem omdraaide, in plaats van simpelweg naar Lily te staren. 'Lady Elsie. Het is een genoegen je te ontmoeten. Ik heb zoveel over je gehoord van je oom. Ben jij niet de oudste van de Pencradoc kinderen?'

'Dat ben ik. Dat ben ik inderdaad.' Elsie lachte naar Edwin en Lily maakte gebruik van de mogelijkheid om zijn uitgestrekte hand te nemen en uit de koets te stappen. 'Ik heb vier jongere neefjes en nichtjes, die ook hier zijn.' Ze gebaarde met haar hand naar het huis. 'En ik heb vier jongere broers en zussen.' Ze fronste weer. 'Halfbroers en -zussen, bedoel ik. Het spijt me dat mama en mijn stiefvader er niet zijn om jullie te ontvangen. Ze zijn op hun huwelijksreis. We hadden een heerlijke tijd op de bruiloft.' Ze lachte weer naar Edwin en Lily. 'Ik verwacht zeker vijf broers en zussen te hebben, zodra ze terugkomen. Mensen schijnen

meer baby's te krijgen net nadat ze getrouwd zijn, is het niet?'

Lily stikte bijna en Edwin kneep in haar hand. Zie je, leek hij te zeggen, we worden hier door niemand veroordeeld.

'Dat is vaak wel het geval, geloof ik.' Lily's stem was, dat kon zij zelfs horen, flauwtjes. Ze was zich ervan bewust dat de Ierse tongval die ze voor haar podiumwerk altijd verborg nu weer de kop opstak. Het kind had haar van haar stuk gebracht, totaal van haar stuk gebracht.

'Verwacht je een baby?' Elsies gezicht was argeloos. 'Ik verwachtte van wel, maar ik wil het graag zeker weten voordat ik je feliciteer.'

'Eh, ja. Ja, ik ben zwanger.' Lily voelde zich niet zo lekker. Het was belachelijk. Ze kon het niet verbergen en dat hoefde ook niet, toch? Ze was nu een respectabele, getrouwde vrouw in godsnaam!

'Gefeliciteerd,' zei Elsie warm. 'Mijn tante Alys zal er met je over kunnen praten, als je behoefte hebt aan geruststelling. Zij heeft, zoals ik al zei, vier kinderen.' Ze knikte wijselijk. 'Maar! Ik vraag me af of je misschien een moment hebt om naar mijn plakboek te kijken? Het is heel bijzonder en ik hoopte dat we er samen even naar konden kijken–'

Edwin stem onderbrak haar, geamuseerd. 'Dank je, Lady Elsie. Ik weet zeker dat als we eenmaal alles ingericht hebben, mijn vrouw het erg aangenaam zal vinden om met jou naar je plakboek te kijken. Maar eerst denk ik dat we een volwassene moeten vinden en laten weten dat we er zijn. Denk je dat je ons daarmee kunt helpen?'

'Oh! Oh, natuurlijk. Ja. Ik zal meteen iemand gaan zoeken. Kom, kom maar mee naar het huis en dan zullen we mijn oom of tante – de graaf en de gravin,' zei ze plechtig – 'gaan zoeken.'

'De graaf of gravin, kijk aan.' Lily knikte en vond het fijn dat

Edwin geruststellend in haar arm kneep. Dit was allemaal nieuw voor haar. Heel nieuw.

Wie in haar kleine dorpje County Meath had ooit gedacht dat ze tijd zou doorbrengen in het gezelschap van een graaf en gravin?'

Edwin gebaarde Lady Elsie Pencradoc dat ze hen voor moest gaan naar het huis. Het was een manier, zo dacht hij, om te voorkomen dat ze Lily de oren van het hoofd zou kletsen. Het kind bedoelde het goed, maar hij kon merken dat Lily nogal overweldigd was en eigenlijk was dat niet verrassend. Nog maar een paar weken geleden had ze nog op het podium gestaan in Parijs en trad ze voor de laatste keer op als Rosalee, het zigeunermeisje in *The Black Rose*.

Niemand wist echter dat het haar laatste optreden was. Ze had gewoon haar spullen gepakt na de voorstelling en was in Edwins wachtende koets geklommen. Hij had een speciale trouwvergunning gekocht en daarna contact opgenomen met zijn goede vriend Jago Pencradoc; de man die hij een aantal jaar geleden in India had ontmoet toen Jago zelf in een nogal duistere toestand verkeerde.

Nu waren de rollen echter omgekeerd. De burgeroorlog in Pahang was een van de ergste dingen die een man kon doorstaan, dacht Edwin. Hij zat nu niet meer in het leger, maar hij droeg lichamelijke én mentale littekens. Toen hij herstelde in Parijs, had hij zijn rust gevonden in het theater. Hij had geen twee functionerende ogen nodig om stilletjes in het publiek te zitten. Hij had niet zijn volledige mobiliteit nodig om te genieten van de optredens. Hij had geen daglicht, etalageramen of spiegels